

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Ловеч, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20224300500546 по описа за 2022 година
за да се произнесе съобрази:

Производство с правно основание чл.108 от ЗС.

С Решение № 159/26.08.2022г., пост. по гр.д. № 648/2021г. РС-Троян е признал на основание чл.108 от ЗС за установено по отношение на Д. Д. С. и С. А. С.-двамата с постоянен адрес в гр.С., настоящ в гр.А., че Д. Д. С. е собственик на 1/3 ид.ч. от двуетажна еднофамилна жилищна сграда, със застроена площ 62 кв. мм, в гр. А., кв. „*****“, представляваща имот с идентификатор 52218.546.349.1 по действащата КKKP на гр. А., като ги е осъдил да предадат владението на този имот на Д. Д. С.. По реда на чл.537, ал.2 от ГПК е отменен Нотариален акт № 8, т. III, н.д. № 322/2018г. на Нотариус Б. К., с рег. № *** в НК, до размера на 1/3 идеална част. Д. Д. С. и С. А. С. са осъдени да заплатят на Д. Д. С. сумата 1233лв., представляваща съдебно -деловодни разноски по делото.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението от Д. Д. С. и С. А. С., чрез адв.Р. К.-САК. Обжалват го изцяло, с твърдение, че е неправилно. Възражават, че съдът не е изложил мотиви защо счита ищеца за собственик на процесната 1/3 ид.ч. от вилата, а по-скоро е развил доводи за отричане собствеността на ответниците. Възражава, че не е сезиран с отрицателен установителен иск, в която хипотеза тези мотиви биха били относими. Не са обсъдени и останалите възражения по отношение собствеността върху поземления

имот,върху който е изградена вилата без да е отстъпено право на строеж, игнорирано е и наследственото правоприемство по завещание. Повърхностен е и анализът на възражението по отношение приложимостта на нормата на чл.92 от ЗС. Излага подробни мотиви за обосноваване на придобивното основание на въззивниците от фактическа и правна страна. Обосновава и действието на завещателното разпореждане на Ц. М. в полза на внука й Д. С.. Твърди,че веднага след смъртта й е приел наследството с конклюдентни действия. Придобиването на завещаното отнася към датата на откриване на наследството 28.11.2006г., а не към обявяване на завещанието през 2018г. По силата на завещанието е придобита собствеността върху притежаваните от бабата $\frac{3}{4}$ ид.ч. от имота.След смъртта на дъщеря й и майка на Д. С.-А. С., нейната $\frac{1}{4}$ ид.ч.е разпределена между ищеца-съпруг, Д. С. и сестра му В. С.,при равни права от по $\frac{1}{12}$ ид.ч.от имота. Затова счита,че претенцията на ищеца за разликата от $\frac{3}{12}$ ид.ч. до претендираната $\frac{1}{3}$ ид.ч., за неоснователна. Заявява и твърдение,че са придобили тези $\frac{1}{4}$ ид.ч., принадлежали на А., по давностно владение и се обосновават с показанията на разпитаните свидетели. Твърдят, че от 2005-2006г. двамата са започнали активни владелчески действия на вилата, които не са били смущавани и са извършвани с разбирането,че имотът е техен въз основа на завещанието. Считат,че не е било нужно да манифестират владението си по отношение на майката,тъй като двамата са били съсобственици, а не сънаследници,като се позовава на ТРеш.№1/06.08.2012г. по т.д. №1/2012г.на ОСГК на ВКС. Твърди, че не е налице наследяване на съсобственост, а на фактическа власт, тъй като никой от предходните владелци(В. и Ц. М и А. С.) до смъртта си не са се позовали на давността. Твърди,че Д. С. и съпругата му не са присъединили владението на праводателите си, а са установили свое самостоятелно, реално фактическо владение през 2005-2006г.

По изложените съображения молят да се отмени обжалваното решение и се уважат исквете им.

Постъпил е отговор от Д. Д. С.,чрез адв.Д. П., като моли да се потвърди обжалваното решение. Не се съгласява с доводите на въззивниците за необоснованост на съдебния акт. Счита,че категорично е доказано придобиването от А. С. на целия имот от родителите й,които са построили сградата въз основа на издадено през 1969г. строително разрешение. До 04.07.2018г. никой не е знаел за наличието на саморъчно завещание от Ц. М. и това е потвърдено лично от Д. С. в производството по гр.д.№142/2020г.на ОС-Ловеч. След смъртта на Ц. С. имотът се ползва само от Д. С. и съпругата му А. С. и никой не го е оспорвал. От своя страна А. С. е дала пълномощно на сина си Д. С. за предприемане на действия за издаване на нотариален акт по обстоятелствена проверка на нейно име. Изрично в пълномощното е записано,че тя е собственик и упълномощава сина си да се снабди с нужните документи. До приемане на ЗОС цялата земя е държавна и строителството се разрешава от общинските власти,съотв. никой не е оспорвал и законността на сградата. Д. С. е закупил земята от Общината, позовавайки се на законност на сградата,след което вече твърди обратното. Макар да притежава документите от преди 4 години, ги представя едва сега. Определя това като опит за заблуждение на съда. Представя анализ и на свидетелските

показания и счита,че следва да се съобразяват тези на св.Е. С.,а не на Д. Ч.,тъй като последната работи с Д. С..

По изложените съображения моли да се остави без уважение въззивната жалба и потвърди обжалваното решение,като се присъдят и направените разноски.

В съдебно заседание въззивниците се явяват лично и с пълномощника им-адв.Р. К.-САК,като поддържат въззивната жалба и молят да се уважи.

Въззиваемият се представлява от пълномощника му-адв.Д. П.-САК,която поддържа отговора на въззивната жалба.

От събраните по делото доказателства- приложените по гр.д.№648/2021г. на РС-Троян, преценени по отделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК,като прие,че е налице. Въззивната жалба е подадена в срок и от легитимирани лица. Отговаря на изискванията на чл.262, във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и съдът я прие за редовна. Своевременно е постъпил отговорът на въззивната жалба и следва да се приеме.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност и недопустимост на обжалваното решение.

С оглед на това съдът преминава към проверка по реда на чл.271 от ГПК по същество на правилността на атакуваното решение.

По същество.

Страните не оспорват родствените си отношения- а именно, че ищецът Д. С. е баща на първия ответник Д. С. и на свидетелката В. С.. Ответницата С. С. е съпруга на отв.Д. С.. А. В. С.- починала на 11.03.2018г., е съпруга на Д. С. и майка на отв.Д. С. и св.В. С.. А. С. е единствен наследник на родителите си- В. А. М.- починал на 19.09.1992г. и Ц. В. М.- починала на 28.11.2006г.

Между страните не е спорен и фактът, че процесната жилищна сграда /вила/ в гр. А., кв. *****, с идентификатор 52218.546.349.1. по КKKP на града,с административен адрес ул.***, е построена от В. и Ц. М по време на брака им.

Представени са документи,обосноваващи изграждането на жилището- удостоверение №1327/28.07.1997г. на Община-Априлци, с което се удостоверява, че вилната сграда, намираща се в парцел III-***, **** по плана на гр.А., кв.*****, е построена по одобрен архитектурен проект №595/17.06.1970г. и Строително разрешение №108/20.05.1969г. Строителното разрешение е представено и в него е посочено,че е на името на В. А. М., за изграждане на вила, разрешено е „*да построи вила върху 80кв.м.на собственото си място..в кв.І.*“ при посочени съседи и съгласно дадена *строителна линия.* Приложена е и Разписка за закупено от В. А. М. вилно място в с.*****,за сумата от 290лв.

С удостоверение № УДС-1337/19.01.1998г. Областният управител Ловеч удостоверява, че имотът - дворно място от около 1200кв.м. с построената в него вила и

гараж в кв. "*****", пл.№***, парцел III, **** по плана на гр.А., не е актуван като държавна собственост.

Представено е и удостоверение от Община Априлци,от което се установява, че построените върху парцел III - пл.№***, **** по плана на гр.А., вилна сграда и гараж, не са отчуждавани за общински нужди и не са актувани като общински. Ответниците представиха и Акт №431/22.04.2005г.за частна общинска собственост по отношение на УПИ III-***,**** по плана на гр.А.,кв. "*****",с площ от 1170кв.м. В „забележки“ е отразено,че има издаден нов АЧОС №327/21.01.2013г. Актът също е приложен и с него като частна общинска собственост е актуван застроен УПИ III,****,с ид.№52218.546.349,с изрично отбелязване, че в включва и двуетажна еднофамилна жилищна сграда с ид.№52218.546.349.1,със ЗП от 62кв.м., която не е общинска собственост. В „забележки“ е вписано,че със Заповед №242/18.07.2018г. имотът е отписан от актовете книги на общинските имоти.

С Удостоверение №1915/03.12.2021г. на Община Априлци сесвидетелства, че ПИ с ид.№52218.546.349 по КKKP на гр.Априлци, представляващ УПИ III-***,**** по действащия план на гр.Априлци, е идентичен с п.I, кв.4 по отменения регулационен план на вилна зона с.*****.

Представена е Скица от СГKK–Ловеч,от която се установява,че спорната двуетажната еднофамилна жилищна сграда, е със застроена площ от 62 кв. м, представлява имот с идентификатор 52218.546.349.1 по действащата КKKP на гр. Априлци. Като собственици са отразени Д. С., С. С. и В. С..

С Пълномощно с нотариално заверени подписи от 27.01.2017г., А. В. С. е упълномощила отв.Д. Д. С. от нейно име- като единствен наследник на В. А. М. и Ц. В. М., двамата бивши жители на гр.Л., да извършва фактически действия по снабдяването с документи, свързани с наследствения й имот от горните наследодатели, намиращ се в гр.А., кв.***** , ул.***, представляващ дворно място от около 1 дка., с построената в него вилна сграда върху 100 кв.м. Посочено е в случай че не е наличен нотариален акт за този имот, пълномощникът да предприеме необходимите действия по снабдяването с такъв по законен ред, вкл. обстоятелствена проверка, като подписва молбата-декларация и я представлява за заверката пред съответната инстанция, както и пред Нотариус по негов избор, също и за получи готовия нотариален акт.

Представен е Нотариален акт № 176, т.I, рег.№754,д.№36 от 16.02.2017г., съставен от Нотариус с №*** в НК и район на действие РС-Луковит, по който Д. С.,действащ като пълномощник на майка си-А. С.,продава 4 поземлени имота в землището на с.Т., Ловешка област. В отговора на ответниците изрично са признали,че се касае за наследствени на майка му земеделски имота.

Представено е саморъчно завещание от 21.07.2004 г., с което Ц. В. М. е завещала на своя внук Д. С. *„...цялото си движимо и недвижимо имущество, което притежавам към момента– недвижими имоти, земеделски земи,пари влогове,движими вещи и всякакви други права..“*. Завещанието е обявено с протокол №1227 от 23.04.2018г. от Нотариус с *** в НК и

район на действие РС-Левски, в който е отразено, че завещанието е представено от Д. С., като е било съхранявано в дома на завещателката. Завещанието е вписано на 11.05.2018г. под №142 в дв.рег. с №1189/2018г. на СВп.Троян.

Установява се, че на 25.05.2018г. пред Нотариус с №*** в НК и район на действие РС-Троян, по искане на Д. С. и С. С., е образувано производство по чл.587 от ГПК, във вр.с чл.79 от ЗС, с искане да се признае правото им на собственост върху недвижим имот, чрез извършване на обстоятелствена проверка и издаване на констативен нотариален акт, по отношение на имот- Двуетажна еднофамилна жилищна сграда със ЗП 62кв.м., и с ид. №52218.546.349.1 по КKKP на гр.А., кв.-„*****“, която е построена върху общинска земя- ПИ с ид.№52218.546.349, с площ от 1297кв.м., с трайно предназначение на територията- урбанизирана, отредена за ниско застрояване, ведно с правото на строеж върху имота. Искането е уважено и нотариусът е издал Нотариален акт №8, т.ІІІ, рег.№2584, д.№322 от 25.05.2018г., с който е признал собствеността им върху имота, с придобивно основание- давностно владение. По делото е приложено копие от нотариалната приписка.

Страните не спорят, че от В. С. е образувано гр.д.№712/2018г. по описа на РС-Троян, по което с Решение №493/25.11.2019г. е уважена претенцията ѝ с правно основание чл.108 от ЗС, като е признато за установено по отношение на Д. С. и С. С., че е собственик на 1/3 ид.ч.от спорния имот и са осъдени да ѝ предадат владението. По реда на чл.537, ал.2 от ГПК е отменен Нотариален акт №8, т.ІІІ, рег.№2584, д.№322 от 25.05.2018г., до размера на 1/3 ид.ч. Отхвърлен е предявеният от В. С. иск с правно основание чл.42 от ЗН за прогласяване недействителността на завещанието на Ц. М.-в производството е потвърдена автентичността на акта. С Решение №141/23.06.2020г., пост.по в.гр.д.№142/2020г. ОС-Ловеч е потвърдил решението, като е приел, че е сезиран с иск по чл.124 от ГПК и е обезсилил осъдителния диспозитив за предаване на владението. С Определение №165/19.04.2021г., пост.по гр.д.№3624/2020г. ВКС, І ГО не е допуснал решението до касационно обжалване.

Страните не оспорват последиците от това съдебно производство. Пред въззивната инстанция се представи Решение №50131/06.01.2023г., пост.по гр.д. №3623/2022г. на ІІ ГО на ВКС, по което е оставена без уважение молбата на настоящите въззивници по реда на чл.303 от ГПК за отмяна на постановеното по гр.д. №142/2020г. Решение №141/23.06.2020г. на ОС-Ловеч.

Приложена е и Нотариална покана, връчена чрез Нотариус с №*** и район на действие РС-Свищов, с която В. С. е поканила Д. С. да ѝ осигури достъп до спорната жилищна сграда в гр.А., с твърдение, че им е съсобствена заедно с баща им, по наследство от майка им. Предявена е и претенция за заплащане на обезщетение за лишаването от възможността да ползва своята част, в размер на 60лв. месечно. Поканата е връчена на Д. С. на 29.06.2018г.

В отговор от 04.07.2018г., представен на Нотариус с №*** в НК и район на действие РС-Свищов, Д. С. е заявил, че е придобил имота по силата на упражнявано давностно владение, с начало от смъртта на баба им Ц. М. през 2006г., която му го била и

завещала. Изложил е, че „*независимо,че не съм се ползвал от завещанието,то ми даде основание от смъртта на баба ни да владее имота и определи отношението ми към него-да го владее като свой..*“. С тези аргументи С. е оказал да осигури искания достъп. Няма данни дали и как е връчена поканата. В съдебното заседание от 01.02.2022г. пълномощникът на ответниците е заявил,че В. С. обитава втория етаж на сградата. Установи се,че на 16.08.2021г. ответниците са регистрирали като свой настоящ адрес административния такъв на спорния имот- гр.А., ул.***.

Страните са ангажирали свидетели.

Свидетел на ищеца е дъщеря му- В. С. – също и сестра на първия ответник. Тя потвърждава,че спорният имот им е наследствен от дядо й- баща на майка й и единствена наследница. Не са живели постоянно,защото са го ползвали за вила. Когато е ходила е искала ключа от майка й. Категорична е,че са ходили заедно с родителите им и брат й. Признава,че Д. е ходил по-често,тъй като майка им му е възлагала да прави промени и да поддържа имота. Брат й никога не е оспорвал възможността им да влизат в имота и не е заявявал претенции,че е изключително негов.След смъртта на майка им отишла в имота и установила,че не може да влезе, поискала ключ от брат си,но той не й дал.Така разбрала ,че си е извадил констативен нотариален акт за къщата. По този повод разбрала и за завещанието на баба й към брат й. Отрича твърдението,че имотът е стоял заключен 12 години,като твърди,че са ходили по няколко пъти в годината с децата им.

Съдът намира,че не може да се позове на показанията на тази свидетелка, с оглед установените й с влязло в сила решение права на сънаследник с дял от 1/3 ид.ч.,което обосновава заинтересоваността й спорът да се реши в полза на ищеца. По правилото на чл.172 от ГПК показанията на този свидетел не следва да се съобразяват.

Свидетел на ищеца е и Е. Л. В.а,която обяснява, че познава семейството на ищеца – съпругата му А. и децата им Д. и В. С.и. Последната била хористка и от там се сприятелили и поддържали отношения докато е живеела в гр.С.. Знае,че имотът в А. им е наследствен и се ползва като „...*семейна собственост..*“. Уговаряли се с В. да отидат с децата на вилата,но не го осъществили.Не знае имотът да е на Д.. Обяснява,че дъщеря му до скоро й е била ученичка по музика.

Ответникът ангажира свидетеля В. В. В.,който има имот в близост до спорния. Твърди, че от 2006г. в къщата виждал главно Д., съпругата му и децата им, които почистили двора от храсти и къпини. Уточнява,че от 2000г. до 2015г. почивните дни винаги е бил в имота си,а след това и за постоянно. През 2000г.,когато купили имота, този на Д. бил обрасъл с къпини и храсти,висели капаци,имало външна тоалетна. После започнали да се появяват Д. и съпругата му, и децата, запознали се с тях около 2005-2006г. След като ответниците почистили двора идвали и техни приятели. Сестрата на Д. видял за първи път в края на м.април 2022г., когато прескочила през оградата на вилата и това му направило впечатление. Учудил се, а в последствие разбрал,че „...има напрежение..“. Категоричен е,че не е виждал в имота нито майката, нито бащата на Д..От него знае,че е придобил имота със

завещание от баба му. Свидетелят описва ремонтните дейности, които семейството на ответниците са извършили-ремонт на покрива, нова септична яма, канализация, парно. Помагал им е в тези работи и не е виждал други хора там. Не разпознава ищеца като някой от посещавалите вилата, не знае,че това е бащата на Д..

Свидетелката Д. Д. Ч. познава ответниците от около 2000г., а от 2010г.се сприятелили покрай дейността ѝ като земеделски производител в гр.С.. Д. С. обработвал нивите с тежка техника. Започнали да се събират в неговата база в гр.С.,където живеели родителите му. Майка му ѝ е споделяла,че вилата в А. е на сина ѝ-наследствена от баба му, затова лятно време си ходел там да я ремонтира и тя нямала претенции. Д. прекарвал повечето време там,защото все имало какво да се върши. Съпругата му идвала събота и неделя и по време на отпуск. Д. и майка му били в много добри отношения. Родителите му живеели в Базата в гр.С.,отглеждали зеленчуци и животни. Знае,че баща му все още живее там. Познава и сестра му-виждала я е когато си идва от София. Не я е виждала при посещенията си на вилата в А..

Съдът приема показанията на свидетелите като достоверни и обективни, тъй като не противоречат на останалите събрани доказателства. Не се откриват и основания за пристрастност.

При така установената фактическа обстановка въззивният състав прави следните изводи:

Съдът е сезиран с претенция по чл.108 от ЗС от ЗС и искане по реда на чл.537,ал.2 от ГПК за отмяна на констативен нотариален акт до размера на наследствения дял от 1/3ид.ч.

Ищецът Д. С. обосновава правото си на собственост по силата на наследяване от съпругата му- А. С.-поч.на 11.03.2018г.

Ответниците противопоставят придобиване на сградата по силата на завещание, като допълнително основание сочат и упражнявано давностно владение с начало от смъртта на завещателката Ц. В. М.-поч.на 28.11.2006г.

В подкрепа на претенцията си ищецът ангажира доказателства за правото на собственост на праводателя му- съпругата му А. С. и нейните родители. Съставът кредитира приложените документи,доказващи,че сградата е построена въз основа на валидни строителни книжа-у-ние №1327/28.07.1997г.на Община Априлци- по одобрен архитектурен проект №595/17.06.1970г. и строително разрешение №108/20.05.1969г.Не се спори и се потвърждава,че е изградена от родителите ѝ-В. и Ц. М. С останалите представени и от двете страни документи,не се опровергава това удостоверяване. В представените от ответниците актове за частна общинска собственост изрично е вписано,че жилищната сграда не е в тази категория (не е частна общинска собственост). Въпросът чий е теренът не е относим,тъй като тук спорът на страните е единствено по отношение правото на собственост върху сградата.

При тези данни и категорично установеното наследствено правоотношение, съдът

приема, че е доказан наследственият характер на спорната сграда, като част от наследството на А. С.. По правилото на чл.9 от ЗН делът на съпруга е 1/3 ид.ч.

Ответниците въвеждат възражение за придобиване на сградата по силата на завещание, направено от Ц. М., в полза на внука й-отв.Д. С.. Представено е саморъчно завещание от 21.04.2004г., обявено от нотариус на 23.04.2018г. Ищецът не оспори автентичността на завещанието.

За да се прецени основателността на това възражение съставът съобразява действията, с които едно лице е нужно да се легитимира като приел наследството по завещание.

Съгласно чл.27 от ЗН всяко лице, в което се намира саморъчно завещание, трябва веднага след узнаване на смъртта на завещателя, да иска обявяването му от нотариус. Необявяването на завещанието по този ред не влияе върху действителността му (Р-383-64-I). Процедурата по обявяване не е елемент от фактическия състав по възникване на правните му последици (Р-308-91-I), има оповестителен характер и неизпълнението на разпоредбата на чл. 27 от ЗН не води до нищожност на завещанието (Реш.№254/31.05.1996г. по гр.д.№935/95г., I ГО на ВКС, Реш.№1339/ от 29.12.2008г. по гр.д.№5378/2007г. на I ГО ВКС, Опр. №368/19.04.2011г. по гр.д.№1333/2010г. на I ГО на ВКС, Реш.№308/21.03.1991г. по гр.д. №1346/1990г. на I ГО на ВС, Реш.№254/31.05.1996г. по гр.д.№935/1995г. на I ГО на ВС, Реш.№383/11.02.1964г. по гр.д.№2505/1963г. на I ГО на ВС).

В този смисъл възражението, че завещанието е обявено 12 години след откриване на наследството, не е относимо към действителността на завещателните разпореждания.

Спазването на процедурата по чл.27 от ЗН касае обезпечаването на правата на лицето, до което се отнасят завещателните разпореждания. Упражняването на правата по завещанието изисква проява на активно поведение от страна на ползващия се по легитимирането му като такъв. То може да се изрази изрично-с писмено заявление до районния съд, където е открито наследството, но може и с действие, от което несъмнено да се предположи намерението на наследника да приеме наследството- т.н. приемане с конклюдентни действия. Последните могат да бъдат както с фактически, така и с правни действия или и двете.

В съдебната практика единно се приема, че обявяването на саморъчното завещание по реда на чл. 27 от ЗН по искане на лицето, ползващо се от завещателните разпореждания, е израз на приемане на наследството от негова страна и демонстрира намерението му, желанието да се приеме завещаното имущество (Реш.№106/08.01.2015г. на ВКС по гр.д.№2654/2014г., II ГО). В случая отв.Д. С. се е легитимирал като наследник по завещание с представянето му за обявяване на 23.04.2018г.

Независимо от това твърди, че е приел наследството веднага след смъртта на баба си и завещанието го легитимира като титуляр на самостоятелни права, противопоставими на тези на останалите наследници по закон.

Съставът не може да се съгласи с подобна теза, тъй като с никое от установените

по делото действия на Д. С. не може да се приеме, че е заявил явно и категорично, че ще упражнява правата си по откритото наследство на баба му. Безспорно-след отмяната на чл.50 от ЗН вече няма срок за заявяване приемането на наследството. От това обаче не означава, че отпада задължението на лицето, което твърди, че е титуляр на наследствени права, да ги заяви, в случаите, когато му бъдат противопоставени аналогични насрещни права. Това е и смисълът на приемането на наследството- да се легитимират потенциалните наследници и предприемат действия по защита на правата им. В случая в цялостното поведение на Д. С. след откриване наследството на баба му, не може да се открие и едно действие, от което да може да се направи извод, че е демонстрация на самостоятелните му права на наследник по завещанието. Напротив- всичките му действия от откриване на наследството на баба му през 2006г., до откриване на наследството на майка му на 11.03.2018г., насочват на демонстрирано съгласие наследяването да се осъществи по закон- т.е. в полза на единствения законен наследник-неговата майка. В подкрепа на тезата са действията му по приемане на дадените от майка му пълномощия да я снабди с нотариален акт именно за спорната сграда- на 27.01.2017г. Не се установи да е възразил по тези пълномощия, не се установи да е заявил ясно и категорично оспорване на правата ѝ на наследник по закон, не се установи да се е легитимирал пред нея със завещанието. Идентично е и поведението му при продажбата на наследствените земеделски имоти-отново част от наследството на баба му, когато е участвал отново като пълномощник на майка си.

Едва след смъртта ѝ (11.03.2018г.) Д. С. е представил за обявяване завещанието и се е легитимирал за първи път като ползващ се от него. И въпреки това, месец след обявяването, вместо да упражни тези си права, ответникът иницира производство по чл.587 от ГПК, в което като придобивен способ се позовава не на завещанието, а на давностно владение-т.е. с твърдение, че е упражнявал владение върху чужда (или не изключително своя) вещ. Или-отново поведение, което категорично оборва тезата му, че е приел наследството по завещание и това е начинът, по който се легитимира срещу останалите наследници. Напротив- цялостното му поведение свидетелства, че не е упражнил и заявил правата си на наследник по завещание, а приел наследяването на баба му да се извърши по закон.

Затова съставът намира, че макар в настоящето производство като основно придобивно основание да е заявено завещанието, то Д. С. не се е легитимирал своевременно с права по това завещание, а напротив-с конклюдентни действия е демонстрирал, че няма да се ползва от него и че признава и приема наследяването да се извърши по закон-т.е. в полза на единственият наследник- майка му.

Недоказано е и допълнителното придобивно основание, което противопоставят ответниците- упражнено давностно владение. Съставът се съгласява с извода на първоинстанционния съд, че възражението не е доказано. От ангажираните доказателства се установява, че едва след смъртта на майка си (11.03.2018г.) Д. С. е заявил явно и недвусмислено намерението си свои имота изключително за себе си. Едва тогава е заявил действие по отблъскване правата на другите сънаследници- отказът да предаде ключ от къщата на сестра си. От приложените решения по предходното производство става ясно, че

своевременно след тези действия другият наследник- В. С., е предприела действия по защита на правата ѝ, като още същата година е инициирала производството по чл.124, ал.1 от ГПК(гр.д.№712/2019г.на РС-Троян), т.е прекъснато е теченето на придобивния срок. В него като свидетел се е явил и настоящият ищец и видно от възпроизведените в решението негови показания, е заявил, че винаги са считали имота за наследствен, позовал се е на представеното и тук пълномощно от съпругата му към сина им с дадени права за снабдяване с документи за наследствения ѝ имот. Защитата си по настоящето производство ищецът е инициирал на 26.07.2021г.-т.е.отново много преди да е изминал легитимния срок за придобиване по силата на давностно владение. Или-дори и да се установи, че преимуществено ответниците са се грижели, са обитавали съсобствената сграда, действията им не разкриват в нужната категоричност изискваното явно, трайно, категорично и необезпокоявано владение, което да обоснове тезата им за изтекла в тяхна полза придобивна давност.

По изложените съображения ОС-Ловеч приема, че правилно РС-Троян е приел, че искът е основателен и доказан и го е уважил. Обжалваното решение следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

По разноските.

С оглед изхода на спора въззиваемият има право на възстановяване на направените разноски за реално изплатен адвокатски хонорар по договор за правна защита и съдействие от с №4711 с адв.Д. П.-САК и съгласно представения списък по чл.80 от ГПК, в размер на 400лв. Въззивниците Д. С. и С. С. следва да се осъдят да заплатят на Д. С. сумата от 400лв.

По изложените съображения и на основание чл.272 от ГПК Ловешкият окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 159/26.08.2022г., пост.по гр.д.№ 648/2021г. на РС-Троян, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА Д. Д. С. с ЕГН ***** и С. А. С. с ЕГН *****, двамата с постоянен адрес: гр. С., ул. ***, настоящ адрес гр.А., ул.***, **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Д. Д. С. с ЕГН *****, с адрес: гр.С., ул.***, сумата 400(четиристотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред ВКС при наличие на предпоставките на чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в 1-месечен срок от уведомяването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____